

## Čís. 2034.

**Pro skutkovou podstatu podvodu (§ 197 tr. zák.) zmařením dalšího dražení jest lhostejno, že lstivě přivoděné plnění jest podle dvorského dekretu ze dne 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s. nežalovatelné.**

(Rozh. ze dne 25. června 1925, Zm I 250/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Lito-  
měřicích ze dne 21. února 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými  
zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák. mimo jiné z těchto

## důvodů:

Zmateční stížnost ve směru formálním (čís. 5 Šu 281 tr. ř.) vytýká rozsudku nedostatek důvodů pro předpoklad, že obžalovaní již od počátku, když slibovali manželům F-ovým a jejich dceři, že jim vydražené koně a vůz se ziskem 1000 Kč zase prodají, měli úmysl, slib ten nedodržeti, a nejasnost v tom, že rozsudek se nevyslovil zřetelně, zda došlo mezi stranami vůbec k úmluvě, že se má při dražbě podávati jen do určité výše. Avšak tyto výtky jsou bezpodstatné. Nalézací soud usuzuje z celého chování obžalovaných při dražbě a zejména i po dražbě, že jim šlo od prvopočátku o to, by vydražili koně a vůz co nejlaciněji pro sebe, nikoliv pro manžele F-ovy. Výtka nedostatku důvodů jest proto lichá. Rozsudek jasně vyslovil, že obžalovaní přemluvili manžele F-ovy i jejich dceru, by při dražbě nepodávali, slibující jim vyražené předměty se ziskem prodati zpět, a že F-ovi na tento návrh přistoupili. V jednání obžalovaných, takto z rozsudku zjištěném, spočívá nejen lstivé předstírání, t. j. lstivá přípověď plnění, nýbrž i kladné lstivé jednání, t. j. úskočné vyloučení F-ových z účasti na dražbě, v obou případech tedy činnost způsobilá k oklamání.

Po věcné stránce (čís. 9a) Šu 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že není tu zákonných známek skutkové podstaty zločinu podvodu lstivého předstírání, uvedení v omyl a škody. Zejména o škodě nelze prý mluvíti, poněvadž prý nedodržením slibu obžalovaných o zpátečním prodeji vydražených věcí erár nebyl a nemohl býti poškozen a manželé F-ovi a jejich dcera nemohli prý býti poškozeni proto, že neměli nároku na plnění ujednání vzhledem k ustanovení dvor. dekretu ze 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s., který prohlašuje jakákoli škodlivá ujednání při veřejných dražbách za neplatná, nárokům z nich odpírá právo žalobní a pro to, co bylo dobrovolně plněno, odpírá žalobu z obohacení (§ 1174 obč. zák.). Tyto námitky neobstojí. V čem shledává rozsudek lstivé jednání a předstírání obžalovaných bylo již řečeno. Že obojí bylo v daném případě způsobilé k oklamání vyplývá z dalšího zjištění rozsudku, že obžalovaní uvedli F-ovy v omyl »lstivě předstíraným slibem vrácení koně a vozu«. Vzhledem k předcházejícím zjištěním rozsudku, který shledává lstivost ve vylíčeném tam chování obžalovaných vůbec, dlužno rozuměti odůvodnění rozsudku tak, že F-ovi byli uvedeni v omyl nejen nepravdivou přípovědí plnění, nýbrž i lstivým jednáním obžalovaných,

které je skutečně vylučovalo z účasti na dražbě. Že z činnosti obžalovaných měla dle úmyslu obžalovaných vzejít škoda eráru i F-ovým zjišťuje rozudek výslovně ve výroku. Aby skutečně škoda vzešla, se ke skutkové podstatě zločinu podvodu nežádá; stačí, může-li vzejít a zamýšlel-li ji pachatel způsobiti.

### Čís. 2035.

**Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.)**

**Pachtel, jenž byl dříve (než spáchal nový čin) odsouzen pro trestný čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, nemůže být před uplynutím lhůty §u 2 zákona znovu podmínečně odsouzen bez ohledu na to, jakého druhu je nový čin a z jakých pohnutek byl spáchán.**

(Rozh. ze dne 25. června 1925, Zm I 327/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 29. ledna 1925, pokud jím byl obžalovaný Václav F. odsouzen pro přešupek podle §u 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. podmínečně, zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební dobou 1 roku a prohlásil odsouzení obžalovaného nepodmíněným.

### Důvody:

Zmateční stížnosti, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř., dlužno přiznati oprávnění. Nalézací soud povolil obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu přes to, že zjistil, že byl již dříve, — a to před spácháním trestného činu, který jest předmětem napadeného rozsudku — odsouzen rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 27. dubna 1923 pro zločin zpronevěry k žaláři 1 měsíce, podmíněně, se zkušební lhůtou dvouletou, při čemž bylo vysloveno, že skutek byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Budiž podotknuto, že se obžalovaný nového činu (přestupku §u 3 zák. o maření exekuce) dopustil v létě 1923, tedy ve zkušební době uvedeným rozsudkem mu uložené. Nalézací soud má za to, že, byl-li někdo odsouzen pro čin, spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných podmíněně a dopustil-li se pak ve zkušební době nového činu, který byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, jak tomu je v tomto případě, není vyloučeno nové podmíněné odsouzení, t. j. že nemá místa ustanovení §u 2 zákona o podmíněném odsouzení o vyloučení tohoto právního dobrodiní. Avšak pro tento náhled nalézacího soudu není v zákoně opory. § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. stanoví výslovně, že podmíněné odsouzení je vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší 3 měsíců nebo vůbec pro čin, spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných. Poněvadž zákon v obou případech vylučuje podmíněné odsouzení naprosto, nerozeznáváje dále, jakého druhu je nový čin a z jakých pohnutek byl spáchán, jest okolnost, zdůrazňovaná prvním